

Homilie van Dionysius de Kartuizer (+ 1471)

‘Vuur ben Ik op aarde komen brengen’,

Ik ben van hoog uit de hemel neergedaald en door het mysterie van mijn menswording heb Ik Mij aan de mensen geopenbaard om in hun harten

het vuur van de liefde voor God te ontsteken;

‘en hoe verlang Ik dat het reeds opblaait!’(Lc. 12,49),

dat wil zeggen: dat het vlam vat en door de H. Geest aangewakkerd wordt en aanzet tot daden van goedheid!

Vervolgens kondigt Christus aan dat Hij de kruisdood zal ondergaan voordat het vuur van deze liefde de mensheid in vuur en vlam zal hebben gezet.

Het is immers aan het heilig lijden van Christus te danken

dat de mensheid een zo grote gave gekregen heeft,

en het is vóór alles de herinnering aan zijn lijden

die in de harten van de gelovigen een vlam ontsteekt.

‘Ik moet een doopsel ondergaan’, anders gezegd:

‘Door een goddelijke beschikking komt het Mij toe

een doopsel van bloed te ondergaan, Mij, - als in water- , te baden

en Mij onder te dompelen in mijn bloed aan het kruis vergoten om de gehele wereld te verlossen;

‘en hoe beklemd voel ik Mij totdat het volbracht is’(Lc. 12,50), met andere woorden:

pas wanneer mijn lijden volbracht is, kan ik zeggen: ‘Alles is volbracht!’(Jh. 19,30)

Christus immers werd zonder ophouden bezielde door de liefde.

Vervolgens legt Hij uit door welk middel

we tot de volmaakte liefde voor God kunnen komen:

‘Meent gij dat Ik op aarde vrede ben komen brengen’(Lc. 12,51)?

Het is alsof Hij zegt:

‘Denk niet dat ik de mensen de vrede ben komen brengen volgens het vlees en de wereld, de vrede zonder enige regel, die hen in goede verstandhouding zou laten leven met de zonde en hun zou verzekeren van welvaart op deze aarde.’

‘Nee’, zeg Ik u’, wat betekent: ‘Dit soort vrede ben Ik u niet komen brengen,

‘maar juist verdeeldheid’(Lc. 12,52),

een goede en heilzame scheiding van geesten en zelfs van lichamen.

Zo zullen allen die in Mij geloven, omdat zij God beminnen en innerlijke vrede zoeken, vanzelfsprekend niet kunnen overeenkomen met mensen die God niet zoeken.

Zij zullen zich afscheiden van allen die proberen

hen van hun geestelijke vooruitgang af te houden en van de zuivere goddelijke liefde, of die hen moeilijkheden geven.’

Dus de geestelijke vrede, de innerlijke vrede, de goede vrede,

dat is de rust van de ziel in God, of de goede verstandhouding volgens de juiste orde.

De innerlijke vrede vindt zijn bron in de liefde.

Zij bestaat in een onveranderlijke vreugde van de ziel die in God is.

Zij wordt de vrede van hart genoemd.

Zij is het begin en een zekere voorsmaak van de vrede van de heiligen

die in het vaderland zijn, de vrede van de eeuwigheid.